Γέροντας Φιλόθεος Ζερβάκος: Διήγηση για έναν άγνωστο όσιο

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 12 Αυγούστου, 2025

Θα σας πω ένα παράδειγμα ενός νέου οσίου, ο οποίος ήταν μεν επιστήμων – ήταν γιατρός – και άφησε την ιατρική επιστήμη και έγινε μοναχός, πήγε στην Παλαιστίνη, στην Μονή του Χοζεβά, και εκεί έλαβε το αγγελικό σχήμα. Αλλά τόση αγάπη είχε στον Θεό, τόση φλόγα, και επειδή τότε στην Μονή Χοζεβά έτρεχαν άνθρωποι και δεν τον άφηναν σε ησυχία, σηκώνεται και φεύγει κρυφά.

Και πού πάει; Ήρθε στην πατρίδα μου, σ’ ένα μοναστηράκι στον Μαλέα, που ήταν παλιά ένας Γεώργιος, ο εν τω Μαλεώ, που λέει και ο συναξαριστής, και επειδή τον λέγανε και εκείνον Γεώργιο – ίσως ο άγιος Γεώργιος τον εφώτισε – πήγε και κατοίκησε εκεί.

Αλλά επειδή εκεί κατοίκησε, κι ήταν κοντά και πήγαιναν από τα χωριά, σηκώθηκε κι έφυγε· άφησε τα βιβλία του εκεί όπως ήτανε και πήγε και κατοίκησε στον Πάρνωνα, σε μια σπηλιά. Μια σπηλιά, η οποία έχει μικρή τρύπα και κάτω, όταν μπαίνει κανείς, είναι βαθύ· και εκεί έμενε άγνωστος.

Πόσο καιρό έμενε, δεν ξέρει κανείς. Αλλά όταν επήγα εγώ στο Μοναστήρι που έκανε, τον άγιο Γεώργιο, και τον έλεγαν και αυτόν Γεώργιο, έμαθα ότι εκεί στην σπηλιά τον βρήκε ένας βοσκός που είχε χάσει ένα πρόβατο, και περιπλανώμενος στα όρη και στα σπήλαια για να το εύρη, είδε την σπηλιά εκείνη και νόμισε μήπως κατέβηκε κάτω, και κατεβαίνει, και αντί να ιδεί το πρόβατο, είδε έναν άνθρωπο και τρόμαξε και παρ’ ολίγο να πεθάνει από τον φόβο του.

Τον ενίσχυσε ο άγιος και του λέγει: «Μην φοβάσαι, είμαι άνθρωπος, δεν είμαι σατανάς». Και πήρε θάρρος, του μίλησε και του είπε: «Σε παρακαλώ μη πεις τίποτε ότι είμαι εδώ, αλλά να μου φέρνεις κάθε 10-15 μέρες λίγο ψωμί και λίγο νερό». Πώς περνούσε; Όπως περνούσε ο προφήτης Ηλίας και οι άλλοι: με χόρτα, φαίνεται, και με νερό. Πήγαινε λίγο μακριά σε μια πηγή και έπινε.

Επήγαινε λοιπόν ο βοσκός την τροφή, αλλά η γυναίκα του, περίεργη, λέει: «Πού την πας την τροφή και σε ποιον;» «Σε κάποιον, λέει, μην ρωτάς». «Όχι, του λέει, πρέπει να μάθω, να μου πεις. Μήπως πηγαίνεις σε κανέναν κακούργο και βρούμε τον μπελά μας». «Όχι, λέει, αλλά δεν μπορώ να σου πω, γιατί έχω εντολή». «Να μου πεις… να

μου πεις...» «Τέλος πάντων, θα σου πω, της λέει, αλλά δεν θα το πεις σε κανέναν». «Δεν το λέγω», λέει. Και την άλλη μέρα βγήκε στο χωριό όλο και είπε: «Ο σύζυγός μου βρήκε ένα άγιο άνθρωπο και είναι πάνω στον Πάρνωνα».

Αμέσως άρχισαν να τρέχουν. Και αναγκάστηκε και τους εδέχετο και τους εδίδασκε. Πού; Πάνω στα βουνά, στα κρημνά, έτρεχαν οι άνθρωποι από τα πλησίον χωριά της Επιδαύρου. Κατόπιν πήγαιναν από την Μαντινεία και από την Κυνουρία. Και στο βουνό εκείνο, στη σπηλιά εκείνη δεν έπαυαν να πηγαίνουν άνθρωποι. Γιατί; Γιατί εθαύμαζαν τα καλά του έργα, την πίστη του, την αγάπη που είχε προς τον Θεό· διότι αν αυτός δεν είχε αγάπη, δεν ημπορούσε να κατοικεί εκεί στα βουνά. Θα πει ότι κάτι από μέσα του τον έφλεγε και όλα τα θλιβερά του βίου του τα εθεώρει ως τερπνά· και έτσι κατόπιν είδε μια οπτασία, τον άγιο Γεώργιο, και του λέει: «Να κατέβεις στην παραλία, εις ένα σχίνον· εκεί είναι η εικών μου και εκεί να μου κτίσεις εκκλησία». Κατέβηκε και βρήκε την εικόνα.

Διεδόθη εν τω μεταξύ ότι ευρέθη η εικών του Αγίου Γεωργίου και έτρεχαν από όλα τα μέρη. Έβαλαν αμέσως εργάτες και έβαλαν τα θεμέλια. Αλλά τα έβαλαν σ’ άλλο μέρος, δεν τα έβαλαν εκεί που ήταν κρεμασμένη στο σχινάρι. Και αφού άνοιξαν τα θεμέλια και ήθελαν να κτίσουν από την αρχή κι άφηναν τα εργαλεία εκεί, έφευγαν τα εργαλεία μοναχά τους και πήγαιναν από κάτω στην εικόνα. Και οι κτίστες απορούσαν.

Το είπαν στον Γέροντα, λέει, «φυλάξτε, να βάλετε φύλακες». Δεν τα έκλεβαν, αλλά πήγαιναν και τάβρισκαν εκεί από κάτω στην εικόνα. Και αφού δυο-τρεις φορές επήγαν, έβαλαν φύλακες. Κι ακούει ένας, που είχε από ώρες φύλακας, και πήγε να αποκοιμηθεί, ακούει ένα κρότο και βλέπει όλα σαν να σηκώθηκαν, σαν να είχαν ψυχή, να είχαν ζωή, και περπατούσαν, οι αξίνες, οι κασμάδες, τα σφυριά, και πήγαιναν από κάτω στην εικόνα. Σου λέει ο άγιος, εδώ θα ‘ρθεις, θα κτισθεί εδώ η εκκλησία, εκεί που είναι σχινάρι θα τεθεί η εικόνα στο τέμπλο. Κι είναι μια μικρή εικόνα, αλλά θαυματουργός. Και πολύ δεν μπορεί να την δει κανείς, γιατί νομίζει ότι βλέπει κρέας ανθρώπου. Πήγα και την επροσκύνησα.

Εκεί έμαθα λοιπόν και τα κατορθώματα αυτινού που τον έλεγαν διδάσκαλο εκεί οι άνθρωποι. Οι άνθρωποι εκεί τριγύρω στα βουνά ήσαν άγριοι· αυτός τους έκανε πρόβατα κι έκανε και πολλούς αγίους. Πήγαιναν και εξομολογούντο και τους εδέχετο με μεγάλη αγάπη και ιλαρότητα και εθεράπευε τας ασθενείας των. Πολλοί πήγαιναν ασθενείς και τους θεράπευε με την προσευχή· αλλά για να μην φημίζεται ότι είναι άγιος, έκανε μερικά φάρμακα, μερικά χόρτα. «Θα πάρεις αυτό το φάρμακο και θα γίνεις καλά». Και πολλοί εγίνοντο καλά. Σ’ αυτό το ορεινό μέρος, σ’ όλα τα χωριά είχε παύσει η βλασφημία τελείως. Πού να βλασφημήσει άνθρωπος!

Μια φορά που πήγα, όταν ήμουνα μικρός, σε μια εκκλησία στο χωριό, δεν βρήκα

κανέναν στο χωριό. Εγνώριζα τον παπά, πήγα στο σπίτι του, κανείς. Κοιτάζω τα άλλα σπίτια να δω κανέναν άνθρωπο, μα κανέναν δεν είδα.

Βγαίνω από την μία άκρη του χωριού και βλέπω ένα γέρο κι οδηγούσε κάτι ζώα. Λέγω, «Δεν μου λέγεις, παππούλη, πέθαναν όλοι οι άνθρωποι σε αυτό το χωριό;» «Όχι, λέει, δεν πέθαναν». «Μα πού είναι; Εγώ δεν βρήκα κανέναν», λέγω. «Είναι στην εκκλησία», (η εκκλησία ήταν έξω από το χωριό, σ' έναν ελαιώνα και δεν εφαίνετο) «κι εγώ, λέει, πήγα και έφερα τα ζώα. Θα τα βάλω στη μάντρα και θα πάω στην εκκλησία. Είναι Κυριακή σήμερα».

Πάω να μπω στην εκκλησία – μπήκαμε μαζί – δεν μπορούσα να μπω γιατί ήταν στριμωγμένοι οι άνθρωποι. Φανταστείτε! Κανένας δεν ήταν στο σπίτι. Όλοι στην εκκλησία! Και τους έλεγε: «Την Κυριακή να μην κάνετε εργασία, γιατί είστε καταραμένοι. Πηγαίνετε πρώτα στην εκκλησία, και μετά την εκκλησία πηγαίνετε να ποτίσετε τα ζώα σας και ό,τι θέλετε να κάμετε». Και ό,τι τους έλεγε, επειδή έβλεπαν τα καλά του έργα, τον άκουαν.

Εκείνος ο Γεώργιος που σας λέω, ο Στουρνάρας, ο διδάσκαλος, καίτοι είχε γίνει γιατρός, δεν έμεινε εις τον κόσμο, αλλά έμεινε στην Μονή, στην ερημιά, στα σπήλαια και πόσους ωφέλησε! Και πολλοί αγίασαν από αυτόν τον άνθρωπο, με τις συμβουλές του, με τις οδηγίες και περισσότερο με το παράδειγμά του.

(Από το περιοδικό "Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ", Έκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, τ. 8 (1983), άρθρο: «Ούτω λαμψάτω το φως υμών», σελ. 9-12)

(Πηγή: dogma.gr)